

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                                               X
X                                                                                               X
X                                                                                               X
X           O R D E   D E R   V E R D R A A G Z A M E N                                       X
X                                                                                               X
X           Wat is de gesublimeerde voorstelling die het ik                                   X
X                                                                                               X
X                                                                                               X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

Velp, 26 juli 1988
Eerste deel.

Goede avond vrienden

De meeste mensen denken dat God iets is dat ver weg staat, maar als je de beelden ziet die ze zich van God gemaakt hebben overal dan wordt je al heel snel duidelijk dat God het wensleven van de mens is eigenlijk. Uitgedrukt in een gestalte die bij zijn eigen psychologische opmaak past. Als je bij voorbeeld kijkt naar de Middeleeuwen, kijk maar naar de schilderstukken, dat zijn middeleeuwse dames en heren. Ga naar China en u zult ontdekken dat Jezus ontzettend veel lijkt op een soort rentmeester of een Boedhistisch tovenaar of zoiets. Waar u ook gaat kijken, die analogie komt altijd weer naar voren. Zelfs Allah wordt, ofschoon de voorstelling dan alleen met woorden wordt omschreven, door de Islam in het algemeen uitgedrukt als een soort superkrijger met een turban, een kruising tussen een almachtige tovenaar en een soort rechter.

Waarom kiezen de mensen een beeld? Wel, God is een gevoel en een gevoel kun je niet uitdrukken. Daarom kun je een gevoel ook niet prediken. Wanneer Jezus spreekt over de Vader dan spreekt hij ook over een emotionele verhouding, niet over een gestalte, over een figuur. En wanneer wij kijken wat de rest van zijn leer eigenlijk zegt dan is dat hoe de mens moet leven, maar het is niet wat God is of hoe God is. God blijft altijd de Vader op de achtergrond.

Mohamed vertelt over zijn reizen naar de hemelen, alles over de houri's, de stromen naar het Paradijs. Hij omschrijft zelfs het uitzicht van een aantal engelen en hij komt in de zevende hemel en hij ontmoet Allah maar hij zegt niet hoe hij er uit ziet. Mozes gaat de berg op en gaat naar God toe en wanneer hij met die God te maken heeft dan ziet hij niets. Dan zegt hij dat er eerst licht was en toen was er niets en een suizelen van de stilte.

Als je dat allemaal bij elkaar pakt dan ontdek je dat juist degenen die dieper nadenken, begrijpen dat God een beleving is, God is niet een wezen. Maar de meeste mensen hebben geen behoefte aan die innerlijke beleving alleen. Ze willen als het ware iets verkondigen en dan moet je een voorstelling hebben. En dan wordt God een soort vorst met jiddische trekken en een lange baard, lange haren en een kroon, die op een troon zit en die recht spreekt. Een God, die net zo despotisch is als de vorsten van die tijd.

Want dat is het beeld dat de mens heeft van zijn eigen tópbereik. En waar we ook komen, altijd weer is het goed en het kwaad uitgedrukt in gestalten die horen bij de beschaving, maar ook bij datgene wat in de mens leeft. En dat verklaart waarschijnlijk waarom God volgens zoveel mensen zoveel verschillende dingen wil. God wil dat je Mohamed als profeet erkent of wil, dat je alleen Jezus aankleeft. God wil, dat je je niet bezig houdt met het hiernamaals, maar de innerlijke vrede zoekt te bewaren

en God wil juist dat je uittrekt om de hele wereld te verkondigen wat er aan de hand is. Dat is toch wat in die mensen zelf leeft. De missionarisdrang is niet alleen maar het geroepen zijn door een hogere macht om iets uit te dragen. Het is het ontstaan van een beeld in jezelf dat je dan als het ware aan de mensen wilt opleggen. Opdat de droom die in je leeft in de mensen waar moge worden. Ik zeg niet dat het slecht bedoeld is, maar het is wel zo.

Er bestaan bepaalde denkwijzen, we zien dat onder meer in Zen. In Zen zeggen ze dat je eigenlijk niet meer nadenken moet. Je moet één worden met. Als je pijl en boog hanteert, concentreer je totdat je één bent geworden met de pijl, met de boog en richt dan niet bewust. Je kijkt gewoon naar het doel en de rest gebeurt dan automatisch. Wanneer je krachten nodig hebt groter dan normaal dan zeggen ze niet dat je moet gaan trimmen, maar dat je jezelf moet beheersen. En vergeet jezelf, opdat de taak kan worden uitgevoerd. Het wonderlijke is dat daar allerlei vechtmethoden tegenwoordig zijn uit gekomen die op de gemiddelde jeugd een slechte invloed hebben. En het klinkt misschien gek, maar vechtsporten bevorderen misdadigheid zoals je misschien weet.

Al die dingen maken duidelijk dat er iets in ons is dat ons stuurt. De vraag is echter of we nu een doel kiezen in deze wereld of dat we een doel kiezen dat in onze droomwereld leeft. Kiezen we een doel dat in onze droomwereld leeft, dan moeten we onze God concretiseren. Dan kiezen we de droom van wat we ooit zouden willen zijn. God, een Godin misschien, iemand met enorme macht en met enorme vermogens. Maar ook iemand die toch een beetje menselijk blijft. Want dán kunnen we daarmee gaan werken. En dat zó aan anderen opleggen dat zij mee betrokken worden in onze droomwereld. Als we God werkelijk beleven dan verkondigen we God niet, we beleven God.

Dan is dat de kracht in ons en daaruit ontstaat alles en dan hebben we het ook niet nodig om het aan anderen te gaan opleggen. Of te gaan voordragen als iets belangrijks. Dan is God geen wetenschap meer of een pseudo-wetenschap, dan is God een gebeuren in onszelf waaruit dingen voortkomen. Ik denk dat juist dit de kern van ons onderwerp al omschrijft. Als ik iets heb gezegd waar u het niet mee eens bent dan kunt u tussenbeide komen, dat weet u.

+ vraag over gevoelens.

- Gevoelens kun je niet uitdrukken, die kun je omschrijven. In de poëzie schep je de onredelijkheid in een metrum, waardoor je hoopt dat een herbeleving ontstaat. Maar dat wat herbeleeft wordt, is niet wat jij erin hebt gelegd, maar wat leeft in de lezer die begrijpt. Het is allemaal een spel. Er zijn heel veel beschavingen geweest en inwijdingsleren, waarin allerlei Goden een hoofdrol spelen. In Egypte werden toneelmatig verschillende dingen uitgebeeld uit het leven der Goden. Maar daar bestond geen vaste tekst voor.

De mensen moesten zich door concentratie vereenzelvigen met de God waarvan de situatie was gegeven en daardoor ontstond een spel dat een profetie was, uitdrukking van de wil der Goden en voor de mens zelf een beleving van de Godheid die hij uitbeelde. Er zijn inwijdingsleren geweest waarbij je ook, als je ingewijd werd in één of ander mysterie spel of iets dergelijks de één of andere Godheid, een figuur moest uitbeelden. Het wonderlijke was dat wanneer je dan werkelijk geconcentreerd op ging in die figuur en wat er gebeurde dan beleefde je van binnen die God. Die zag er anders uit dan jezelf. En degenen, die deden alsof die konden het soms ook heel ver brengen, als ze maar intelligent genoeg waren. Maar zij hadden een God geschapen, dus een toneelvoorstelling als het ware. Daar bleven ze dan later voortdurend mee bezig, maar de beleving ontbrak.

Wanneer wij bezig zijn met God en we proberen na te gaan wat God van ons wil, dan zijn we op weg. We moeten proberen één te zijn met God. Als hij wat wil, dan komt dat vanzelf. We moeten ons niet af vragen wat God met de wereld voor heeft. We moeten ons af vragen wat in ons kan ontstaan, wanneer we onszelf ver genoeg vergeten. Wat daaruit in die wereld voortvloeit is datgene wat God met de wereld voor heeft, voor zover wij erbij betrokken zijn. Het is een beetje moeilijk, het is allemaal een beetje mystiek, maar het onderwerp is opgegeven, nou ja.

Maar intensiteit ligt eigenlijk niet in een beeld, in een voorstelling. Een voorstelling kan gebruikt worden om iets in je óp te roepen, maar een klank bij voorbeeld hoeft niet aan een woord gebonden te zijn. Wat meer is, er bestaan bepaalde klankpatronen die helemaal niets meer te maken hebben met menselijke taal of menselijke betekenis en die toch opmerkelijke veranderingen te weeg brengen. Waarom? Omdat het hier gaat om trillingen, niet om begrip.

Op het ogenblik dat het begrip je te zeer gaat beheersen, ervaar je de trilling niet meer. Zo heb ik me wel eens afgevraagd hoe het eigenlijk komt dat zoveel van die godsdiensten van die geheime taal gebruiken. Bij voorbeeld als je een Turk bent, dan vraag je je wel eens af waarom de Koran nu altijd in het arabisch moet worden geciteerd. En wanneer je rooms-katholiek bent en je komt bij de ouderwetse terecht dan vraag je je af waarom al die gebeden nou in het latijns klinken, terwijl de meeste mensen die taal niet eens begrijpen.

En als je komt bij de Hindoes dan vraag je je af waarom zoveel geïntoneerd wordt in het Sanskriet, waarvan niemand eigenlijk meer weet wat het betekent. Het is het vervreemdings effect. Het is niet de zin van hetgeen ik zeg, maar het is datgene wat ik uitstraal daarmee. Wat in mij bestaat en wat ik projecteer. Laten we het heel simpel doen. Eén maal twee is twee, twee maal twee is vier, dat kunnen we allemaal wel. Nu kun je dat gewoon opdreunen en dan is het kinderlijke ellende uit het vóórsociale leer tijdvak. Maar je kunt het ook veranderen. Je kunt je voorstellen wat één is. Als je hetzelfde dan gaat zeggen, dan krijg je(een klankenvoorstelling, die op de machine niet na te bootsen is)Of je kunt klanken nemen, die op zichzelf helemaal geen betekenis hebben, je kunt ze samenvoegen.

En dan moet je wel begrijpen dat je dat niet op kunt schrijven, want dan heeft het zijn betekenis verloren. Maar het galmt, het doet iets en waarom doet het iets? Omdat het niet gaat om de klanken die ik uitstoot, maar om wat erbij hoort. Tussen twee haakjes er zit geen woord bij van het Hawaïens of van de Fitsji eilanden, geen enkel woord. Het zijn gewoon klanken. Toch brengt het een indruk voort. Waarom? Omdat het een beroep doet op iets dat in ù bestaat, associatieve werkingen tot stand brengt en wanneer daar gelijktijdig dan een spanning bijkomt, nou ja, dan heb je toch eigenlijk bereikt wat je wil.

De meeste mensen begrijpen dat niet. Ze denken nou ja, als ik een incantatie doe, die in het Engels wordt geschreven en ik vertaal hem even in het Nederlands, is mooier. Maar of je nou in het Nederlands zegt: ik roep tot u, o engel Gabriëls of dat je het zegt in het Jacobiaans Engels dan geeft dat een heel andere klank en het is de klank die het doet. Daarmee heb ik toch al iets aangetoond van hetgeen u vroeg, ik heb een paar voorbeelden gegeven. Ik hoop daarmee duidelijk gemaakt te hebben dat het dus gaat om innerlijke beelden. Er is iets wat in ons bestaat. De voorstelling die we later gebruiken om het te omschrijven heeft eigenlijk niets te maken met de werkelijkheid. Het is gewoon een samenvoeging van onze herinneringen, een soort kapstokhaakje

waaraan we ons gevoel ophangen. En ja, als dat het geval is, dan kunnen we zeker aan dingen als God en eeuwigheid geen voorstelling verbinden. Natuurlijk mooi om te spreken over eonen van jaren, maar wat zeg je nu eigenlijk, wát zijn eonen? Tijdperken van jaren. Wat voor jaren? Wat voor tijdperken? Je hebt niets gezegd. "God is met ons" zeg dat maar. Betekent dat dat God bij je is? Nee, helemaal niet. Je probeert alleen maar duidelijk te maken dat alles wat jij zegt bij God terecht komt. En omgekeerd. Aangezien op de Nederlandse munt God met ons staat, kunnen we dus nagaan dat in Nederland God op het departement van financiën zit.

Al die dingen gebruiken we om een associatie te wekken. Een bepaald gevoel te doen ontstaan. Er zijn heel veel begrippen die eigenlijk heel weinig zin hebben. En toch, hoe vaak wordt er niet gesproken over het vaderland. Wat is dat eigenlijk? Had je vader zoveel land? Hij had niets! Mijn vaderland, ja ik ben er geboren. Mijn vader is er waarschijnlijk ook geboren, nee, hij komt ergens anders vandaan, maar ik ben er geboren dus het is mijn vaderland. Ja voor dat vaderland moet je dan toch van alles doen. Waarom? Het gaat helemaal niet om dat begrip. Het gaat erom dat het begrip vader behoren bij betekent, drang tot verdedigen, tot rechtvaardiging inhoudt.

Daarom is het je vaderland. Zo is het met zoveel van die begrippen. Wij moeten strijden voor de vrede! Ja, hoe kan dat? Vechten voor de vrede dat betekent dat er geen vrede kan komen, want je vecht en als je niet meer vecht, is er dan vrede? Dat ligt er maar aan op welke manier die vrede tot stand komt. Wat is vrede? Vrede is innerlijke rust. Als er vrede wordt gesloten hebben de mensen dan opeens innerlijke rust? Maar het is een begrip, waardoor zij gebonden worden aan een bepaalde voorstelling, aan een bepaalde verwachting.

Het Godsbeeld, dat wordt gepropageerd is niets anders dan dit: het projecteren van een verbaal emotioneel beeld, waardoor een verwachting wordt gewekt, die verder op niets behoeft te stoelen. Maar toch ... In een grieks-katholieke kerk beginnen zij de eredienst met Ky'rie ele'ison, drie keer herhaald. Wat hebben we dan? We hebben een begrip waaraan wij schuldbekeentenis verbinden. Toch is Ky'rie een vraag om genade. Dus welwillendheid voor ons aanroepen. Heer, wees mij genadig. Daar gaat het eigenlijk om. Te zien als een schuldbelijdenis en als zodanig in een katholieke kerk begint men dus in feite met de priester die voorgaat in een massale biecht terwijl iedereen datzelfde innerlijk herhaalt. Reinigingsrite.

Maar als je nu gewoon zou zeggen dat je niet waardig bent dan zitten er een heleboel bij die denken: je zou mijn bankrekening maar eens moeten zien. Dat is nu juist datgene, waar we mee te maken hebben. De mens leeft in een wereld, die niet reëel is. De dingen, die u ziet zijn niet echt zoals u ze ziet. Ze zijn er wel, maar u interpreteert ze. En uw interpretatie is altijd onvolledig en heel vaak door gewoonte of ervaring zelfs verkeerd. Wanneer wij dus proberen om een bepaald iets vast te leggen, dan moeten we dat doen met een begrip dat op één of andere manier toch iedereen een klein beetje kan bereiken. Desnoods gebruiken we er alleen maar verdovende dreunen voor: omani padna ohm, omani padhna ohm. Dat is precies hetzelfde als: Maria, vol van genade enzovoort, precies hetzelfde. Het is een je verdoven met klanken, maar daardoor in jezelf een innerlijke toestand doen ontstaan, waardoor iets van de werkelijkheid van het zijn tot je door kan dringen. Kun je dat dan aanvaarden dan is het geen weten in menselijke zin, het is een innerlijk erkennen. Die innerlijke erkenning brengt je dan tot een wijziging van je wereldbeeld. Een andere benadering van wat je de werkelijkheid noemt, in feite daardoor een dichter komen bij het wezenlijke. Datgene wat je werkelijkheid pleegt te noemen, zonder dat het dat is. Het is een wonder-

lijke wereld. Wanneer je doordenkt in jezelf dan ontdek je dat klanken droefenis kunnen uitdrukken, dat ze vreugde kunnen uitdrukken. We hebben het wel eens gedaan met woorden van Gezelle: langzaam gaan de een treurlied. En als we de klanken veranderen in een pittig ritme: de dans! Omdat de associatie niet alleen wordt bepaald door het woordbegrip of zelfs door een vorm-begrip, maar door een innerlijk ervaren. Dat innerlijk ervaren is bij een groot deel van de mensheid gelijk. Dat wil zeggen dat er gemeenschappelijke normen bestaan, waardoor kan worden aangenomen dat de meeste mensen op bepaalde trillingen reageren met een emotioneel antwoord dat vergelijkbaar is.

Dat een groot aantal mensen op een voorstelling reageren -en nu hebben we het over een afbeelding - met een bepaalde associatie van het ik met de afbeelding en daaruit kan dan ook een soort vergelijkbaar beeld ontstaan in de mensen zelf. En dat beeld, wanneer het bij voldoende mensen vergelijkbaar is, schept in feite een zeer machtige astrale figuur. Die dan als recipiënt van alle aandacht optreedt en gelijktijdig een bevestiging van zijn vorm stuurt aan een ieder die aandacht geeft. Het is een heel ingewikkelde wereld.

Wanneer we zien hoe de wereld was bijvoorbeeld in zeventienhonderd. God was een strenge heerszuchtige God. Hij strafte streng. God had het hellevuur bereid om iedereen die ongehoorzaam was te kwellen.... en tegenwoordig is God liefde. Waarom? Omdat het bij de tijd past. God is als de muziek en verandert met de mode mee. En zo verandert het beeld van God. De naam blijft hetzelfde. Ook de voorstelling verandert steeds. Mogen we dan niet zeggen dat het een psychisch gebeuren is hoe God op een bepaalde manier wordt voorgesteld.

Dat de mens in God de weerkaatsing zoekt van zijn eigen dromen en zijn ideaal en dat hij probeert iets te creëren wat daarmee overeenkomt. Of het nu een vorm heeft of schijnbaar vormloos is, maar dan toch een emotionele bevestiging betekent van iets waar men innerlijk naar verlangt, wat men zou willen zijn of zou willen hebben, zonder dat men het als mens bereiken kan. Tot zover.

Het is stil. Ik ben of duidelijk geweest of te onduidelijk om erop te reageren.

+ vraag over innerlijk en uiterlijk ervaren.

- Uiterlijk ervaren kan door de daad tot stand worden gebracht ook zonder dat het innerlijk daar deel aan heeft. Met andere woorden: het uiterlijk gebeuren is niet altijd de uitdrukking van een innerlijke toestand. Op het ogenblik echter dat het innerlijk inderdaad wordt uitgedrukt, blijft het een innerlijk ervaren, ongeacht het feit dat er uit voortkomt. Het uiterlijk ervaren is dus gewoon de waarneming, de zintuigelijkheid etcetera. Maar wat er daardoor in jezelf gebeurt, dat kan oppervlakkig zijn en dan is het gewoon zo maar een uiterlijk beleven zonder dat het veel zin heeft of het kan innerlijk ondergaan worden.

Maar dan heeft die buitenwereld alleen maar als aanleiding gediend en is de konsekwentie niet af te lezen in de buitenwereld, veroorzaakt door zijn eigen innerlijke structuur. Ik denk dat dat één van de grote moeilijkheden is, waarmee je in de mensenwereld altijd zult zitten. Het aantal malen dat men ons heeft gevraagd of wij God gezien hebben is op het ogenblik bijna groter dan het aantal malen dat men ons gevraagd heeft over reïncarnatie, etcetera.

Ja, heb ik God gezien? Ik heb God beleefd, ongetwijfeld. Maar heb ik hem gezien? Nee. Zien, dat is een voorstelling, God beleven dat is juist een zelfvergetelheid. Dus ik heb God niet gezien. Dan vragen ze: hoe zien de hemelen eruit? Dat kan ik niet zeggen. De hemel zal er voor iedereen een beetje anders uitzien, denk ik. De hemel is namelijk de sublimatie van

de in ons levende beelden, gekoppeld aan een uitermate grote tevredenheidsbeleving, waarbij nog niet de absolute aanvaarding van de vrede heeft plaats gehad. De uiteindelijke vrede betekent het opgaan in alle dingen. Het bestaat wel, maar je bent deel en je hebt dus niet meer een wereld buiten je, maar je bent deel van Al. Dat wil zeggen dat er geen conflict, maar ook geen contrast meer is. Er is slechts een erkenning van functie misschien van de verschillen die de delen ten opzichte van elkaar hebben. Maar dat wordt niet ervaren als iets buitengewoons.

U heeft een linker en een rechterhand en u hanteert ze op een bepaalde manier. Maar voelt u nu werkelijk dat dit de linker hand en dit de rechterhand is, nee behalve wanneer u eraan denkt. Begrijpt u wat ik bedoel?
+ Is dat een toestand die blijvend kan zijn?

-Nu vraagt u meer dan ik kan verantwoorden. Wanneer u die toestand zelf zou beleven dan zou ik niet op deze manier nog proberen mijzelf te uiten. De toestand als zodanig zal blijvend zijn. Want waar je deel bent van alle dingen, is geen tijd meer. En waar tijd ophoudt te bestaan, is het blijvende aanwezig.

Maar of het ik daaruit kan terugkeren? Ik meen van wel. Ik meen een aantal voorbeelden te kennen van persoonlijkheden, die die toestand wel bereikt hebben, maar die daaruit soms terugkeren. Omdat zij zozeer verbonden zijn met alle dingen, dat zij in alle dingen willen uiten wat voor hen reeds het beleven van een waarheid is. Maar voor de ander zijn ze dan de exponent van het onbekende geworden. Maar de verschijning van Jezus of van de Boeddhiswattna komt voor.

Maar men zegt over het algemeen dat hij, die van het rad des levens naar de werkelijkheid is gegaan, daarop terugkeert. Dat is soms in de oude vorm, probeert zijn nieuwe werkelijkheid toegankelijk te maken voor anderen.

+ vraag over een avatar.

- Ach, wat is een avatar. Het zou zijn een verpersoonlijking van een hogere kracht. Daar komt het eigenlijk op neer. En ik denk dat dat bestaat. Maar ik geloof niet dat dat kan bestaan in een zuiver menselijke vorm zonder meer. Het kan alleen bestaan in een uitdrukking van wijsheid of van een taak. Op het ogenblik dus dat iemand zich avatar noemt, is hij het nog niet. Op het ogenblik dat hij het is, noemt hij zich niet.

Dan uit hij alleen wat hij is, want hij heeft geen belang meer bij een ik-omschrijving of erkenning. Hij heeft alleen belang bij een uiting van de totaliteit waarin hij leeft. Zodat ze voor anderen door vorm benaderd worden. Misschien een beetje erg diepzinnig, maar....

Als een meester een avatar is, dan hebben zij iets bijzonders.

+ wat verstaat u onder rad des levens?

- Dat is een beeld dat eigenlijk uit het Lamaïstisch Boeddhisme stamt en vóór die tijd maar in andere vorm wel gebruikt werd door tovenaars in bepaalde bergstreken in Nepal, enzovoort, enzovoort. Het is dus een voorstelling, waarbij men in het leven het leven doormaakt, dan terecht komt in werelden waarin de onevenwichtigheden in zogenaamde hellewerelden worden ze vaak genoemd, als het ware moet corrigeren, men moet zijn evenwicht vinden. Daarna komt men in wat men noemt de hemelwerelden. Er ontstaat dus een aanvaarding en een geluk. Wanneer dit geluk te groot wordt om bevat te worden, moet het geuit worden. Die uiting is niet op een andere manier mogelijk, dus... begin je weer met dezelfde kringloop. Het is het rad des levens op deze manier. Zo wordt het getekend met acht, negen of twaalf spaken, een enkele keer met zestien en de ruimte tussen de spaken wordt dan gevuld met Lamaïstische voorstellingen, bij voorbeeld duivels, die de geest kwellen, de verheerlijking van de geest, enzovoort, enzovoort. Hier worden voorstellingen ingevoegd. En dan

vertel ik nu weer dat het in een bepaalde Godsdienst zó is en dan gebruik ik toch dat woord. Waarom? Omdat de voortdurende beweging de uitdrukking is van leven. Een voortdurende beweging kan alleen betekenis hebben als zij voortdurend en gelijktijdig een verandering inhoudt. Zo kom ik associatief tot het gebruik van die term. Maar bestaat het daarom werkelijk? Welnee, het bestaat helemaal niet echt, maar het is mijn manier om iets uit te drukken wat ik aanvoel en doormaak, maar waarvoor ik geen woorden en geen beelden ken.

Wanneer de laatste sterren doven en de stasis van de nacht

Alle dromen, zoals ze komen, worden door het niet zijn voortgebracht. De nood tot zijn en uit het zijn zal de droom weer herontstaan en dwingt dan alle delen voort te gaan in banen omschrijvend en drijvend tot zij alle kracht gehad en alle daad volbracht wederom doven.

En men sluit de ogen, droomt nog even en is weer met het Al verweven. Totdat het denken herontstaat en schepping weer in zijn beeld.

Dat is een heel vrije vertaling van een oud Brahmistisch gedicht + Erg mooi. Zou de wereld uit een gedachte ontstaan zijn?

- Ja, als je het heel precies wilt zeggen... Op een gegeven ogenblik is er een perfect evenwicht. Er is dus een gelijkheid van energie en een ophouden van verschijnselen. Wanneer we nu aannemen dat er een denkvermogen is. Elke gedachte is een verandering van energie-evenwicht en waar het evenwicht verstoord is zoekt het het geheel te compenseren, zodat het geheel tot beweging overgaat.

En waar het geheel tot beweging overgaat, ontstaat weer het fenomeen, in het fenomeen de tegenstelling en daardoor de conflictwerking, wat ik uiteindelijk schep. Het klinkt allemaal erg diepzinnig, en misschien hebt u een te zwaar onderwerp gegeven voor een zomerdag. Nou ja, zomerdag? Je zou het zó kunnen zeggen: Nederland is met vakantie en de hemel weent.

Dit is een onderwerp waarbij je moet duidelijk maken dat wat in de mens leeft, niet is de gedachte die hij formuleert. Waarbij je duidelijk moet maken dat wat hij innerlijk voelt, door hem voortdurend vervormd wordt tot iets wat in woorden, in uitdrukkingen kan worden omgezet. En dat hij daarmee gelijktijdig vervalst wat er in hem bestaat. Dat is eigenlijk ons onderwerp vandaag. Nu zitten we met God. Ja, God zit ook niet met mij, als God met mij zou zitten, zou hij minder zijn dan ik.

Wanneer wij in welke vorm dan ook proberen het wezen van het geheel te beroeren, dan zal het weinig uitmaken wat de aanleiding is. De moeilijkheid is bij het bidden tot God heel vaak te worden geleid door het pogen in ons om op te gaan in het geheel. Dat wij eigenlijk bezig zijn om het geheel te vragen iets voor ons te doen. Wij willen een uitzonderingspositie zonder te beseffen, dat we daarmee gelijktijdig de evenwichtigheid van het geheel dat wij in ons kennen, te willen verstoren.

Wanneer wij proberen om dat te verstoren, dan kunnen we soms door onze gedachtenkracht allerlei dingen tot stand brengen en dan spreken we van gebedsverhoring. Maar dat is gewoon de intensiteit waarmee we alle kracht die we in ons kunnen ervaren en kunnen aanvaarden, richten op een bepaald doel. Dat heeft zijn uitwerking, maar heeft het zin? Ik denk van niet.

+ als je iets goeds wilt doen, dan kun je een bepaalde kracht oproepen en ...

- Ja, dan zit u in de magie. Bidden wordt heel vaak tot een algemeen aanvaard decideren van de pseudo-magische vorm.

Maar wat we daar met het bidden doen, dat is in feite niet God beïnvloeden maar onszelf.

+ Dus vanonszelf een kracht uitsturen?

- In veel gevallen van ons zelf uit. In sommige gevallen een weerkaatsing vinden en eventueel een versterking van kracht, via een gedachtenbeeld wat in vele eeuwen door mensen is geschapen. Het is een fijnstoffelijke structuur die geladen is met de eigenschappen, die denkers en vereerders dus ook erin gelegd hebben en die alleen kan antwoorden volgens de eigenschappen die door het denken van de mensen erin is gelegd, maar met de intensiteit van de totaliteit van de gedachtekracht die daarin is vastgelegd.

Die kan dus een versterking betekenen van uw eigen gedachtenimpuls daarin uitgestuurd. Dat is God niet.

+ Nee, dus bidden tot God bestaat niet.

- Proberen God te beleven is de enige ware vorm van bidden.

+ Maar dat kan toch ook een moment van rust zijn? Ik bid altijd aan tafel met de kinderen.

- Daar heb ik dus niets op tegen. Het enigendat ik zeg: dan bent u niet bezig met God. U bent in feite bezig met uzelf. En als u zegt: Heer dank U voor alles wat wij deze dag hebben mogen genieten, dan zegt u eigenlijk tegen uzelf dat u zo rijk bent.

+ Maar dat bidden heeft toch wel zin dan.

- IN deze betekenis, in deze zin, wèl. Als een psychische werking, ja. Maar als we het bidden willen zien als een reële communicatie met God dan zou ik zeggen nee. Ik denk dat het enige menselijke gebed dat zin heeft, dicht ligt bij wat ik zoëven als gebed citeerde, wanneer u zegt: God, dank u voor deze dag. Dat is een aanvaarding. Die uitdrukking van aanvaarding zal nog doorwerken. Daardoor zal u iets van de rust van de totaliteit in uzelf ervaren. Daardoor zult u sterker worden.

+ Maakt u onderscheid tussen God en het Goddelijke? Verder over het Boedhisme.

- Ik maak een onderscheid in zoverre dat ik erken dat de meeste mensen behoefte hebben aan een vormdenken om in God een bevestiging te vinden van zichzelf. Dan spreek je over God als persoon. Maar het Goddelijke als vorm niet bestemd, ligt veel dichterbij de werkelijkheid.

+ Denkt u meer in de termen van kracht of energie?

- In uiting zal het vaak energie of kracht zijn, wat het is, weet ik niet. We hebben niet zo veel tijd meer, maar laat ik het proberen of ik het nog even duidelijk kan maken, al zijn we dan zo nu en dan aardig van het onderwerp afgeweken. Maar daar hebben we het meeste toch al over gezegd.

Kijk, het Goddelijke moet u zich zó voorstellen. Er is een oerkracht. Wat die kracht is, weten we niet. Deze kracht kan zich in vele vormen manifesteren. Op het ogenblik dat wij over kracht spreken, hebben wij in feite een verschil van potentiaal, van vermogen dus. En daartussen bestaan de wisselwerkingen. Alles wat wij zijn, is op dit principe gebaseerd. Dus wij zijn deel van het Goddelijke. Maar daarom zijn we nog geen God. Maar al wat wij tesamen zijn met al het Zijnde, is op zijn minst genomen de belichaming van het Goddelijke.

Ja, ik vind met wijsgeren altijd de grote moeilijkheid, dat ze uitgaan van een standpunt dat onbewijsbaar is en vervolgens alle argumenten hanteren om de aanvaardbaarheid daarvan te bewijzen en dan boos worden als anderen een andere terminologie gaat gebruiken omdat ze dan opnieuw zouden moeten bewijzen dat ze mogelijk gelijk hebben. Het is een ellende. Er zijn mensen, die hebben van God en godsdiensten een wetenschap willen maken. Hoe kun je van de innerlijke mens, die door niemand werkelijk omschreven kan worden, laat staan benaderd, zoals de volgelingen van Jung hebben moeten ervaren. Er zijn begrensde gebieden waarin we niet door kunnen dringen, zelfs in het brein van de mens. Maar hoe kun je dus het onomschrijfbaar, het onbekende benoemen. Zonder

f die

in fabeltjes terecht te komen. Als u kijkt naar de kaarten van Nederland hebben ze erg mooi gemaakt dus tussen de 1400 en 1720 ongeveer, als u naar die kaarten kijkt dan ziet u delen van de wereld, helemaal vertekend die eigenlijk nog niet eens ontdekt waren. Behalve een stukje kustrijk. En in die zeeën kunt u monsters zien en zeemeerminnen. Op het land zult u allerlei fabeldieren ontdekken, maar ze zeiden dat dat onjuist moest zijn want met deze kaarten kunnen onze schepen misschien wel naar Indië varen of naar de Kaap of ze kunnen naar Amerika later.

Maar betekende dat nu dat al die ingetekende tirelantijnen ook echt waren? Ze dachten van wel. En hoe oud dergelijke legende verhalen zijn kun je zien als je bij voorbeeld Griekse verhalen nagaat. Mensen met één oog, de gekste dingen. Hoe komen ze eraan? Het is hun uitdrukking van: ik weet het eigenlijk niet, maar het moet een vorm hebben. Dus juist waar de figuren ontstaan, is in feite terra incognita. En als het terra incognita is, dan weet je er niets van af.

Hoe drukker je bezig bent met God en de hemelen en z'n heiligen en al die dingen meer, hoe drukker je bezig bent op de kaart van de werkelijkheid figuurtjes te kriebelen die aangeven dat je er niets vanaf weet. Vindt u het hatelijk? Probeer reëel te zijn. En wat uzelf betreft, och, we hebben nog een half jaar wil ik zeggen. Bid maar natuurlijk, waarom zou je niet bidden? Maar dan moet je niet zeggen dat je met God spreekt. Zoiets van even bellen: 11110, die nul ben jezelf dan hè en mijn God, hier spreekt uw dienaar. Mag ik u danken voor alles wat u hebt gegeven, maar de friten waren vandaag niet erg geslaagd. Kunt u er voor zorgen dat ze morgen beter zijn?

Als je daardoor bewust wordt van een mogelijkheid van betere friten is het gebed wat waard, maar het is geen contact met God. Dan zeggen ze dat dat onzin is. Maar als we bidden o Heer uit uw onmetelijke kracht, laat uw dienaar of dienares genezen zijn van zus of zo.
+ Dat kan.

+ Ik genees niet uit God, ik genees uit naam van de Vader en eventueel Jezus Christus. Het is de voorstelling die ik nodig heb. De voorstelling is de schakelaar die ik gebruik.

+ Het is niet God, dat begrijp ik wel, maar laat ik het zó zeggen, het foefje werkt.

- Maar er zijn een hele hoop foefjes die werken. En als u nu weet bij voorbeeld hoe lang het foefje van de atomen heeft gewerkt en de mogelijkheden die je eraan kunt ontlenuen voordat men erachter kwam dat atomen eigenlijk ook niet bestaan uit een aantal kleinste deeltjes maar uit eenaantal conglomeraten van kleinste deeltjes, die heel waarschijnlijk in zichzelf bestaan uit energie. Hoe lang heeft dat geduurd? Maar vóór die tijd kon je al met atomen werken. En lang voordat iemand wist wat magnetisme was, werkten ze al met een magneetsteen. Als een soort kompas.

Het foefje kennen, betekent niet het wezen kennen en ik geloof dat dat de grote moeilijkheid is. Nu ga ik langzamerhand zeker sluiten. Dat de mens, wanneer hij het foefje kent het tot zekerheid moet maken zonder het te kunnen verklaren en dan eenvoudig iets formeert wat de verklaring is, zonder dat hij het bewijzen kan. God is de onwetenschappelijke benadering van de oerkracht, die wij ondergaan, maar niet kennen. En daarmee vrienden heb ik geprobeerd duidelijk te maken hoe het allemaal in elkaar zit. Maar voor uzelf zou ik dan deze raad willen geven: als u bidden wilt, bid, maar beseft dat bidden is je eigen gedachten in een volgorde zetten, je eigen gevoelens misschien op een andere manier richten. Niet een communicatie met een ongekende macht zonder meer. Eerst op het ogenblik dat u stil wordt in uzelf, ervaart u iets van die totale kracht waarvan u deel bent. Mensen spreken zoveel tot God, dat zij vergeten te luisteren. De mens die luistert naar het onbekende, ontdekt dat God leeft in hem en misschien zijn gedachten anders ordent zodat het lijkt of God

tot hem spreekt. Bidt rustig, maar stel u niet voor dat God een gestalte is. Een mannetje waarmee u een verdrag kunt sluiten: o Heer, ik zal mijn totale bezitting aan de kerk nalaten, geeft u mij dan een plaatsje tussen uw engelen. Die dingen. Maar we zijn deel van God. En zelf hebben we een soort richtsnoer dat niet zegt wat de wereld goed en kwaad zal vinden maar 't zegt wat voor ons juist is. Als u dat volgt, dan staan we dichterbij het onbekende. Dichter dan al degenen die een beeld van God hebben dat zij aanbidden, zonder in feite te weten wat zij doen.

Mag ik het daarbij laten?

+ Wilt u nog een onderwerp voor de volgende keer opgeven?

+- Nou, ik geloof niet dat dat ter zake doet, aangezien we met een afsluiting van een jaar te maken hebben. Een volgende keer kunt u dus heel rustig zelf weer een bepaalde richting aangeven en het dan aan ons overlaten om een onderwerp erover te vinden van hetzelfde.

Mag ik hiermee de zaak als gesloten beschouwen? Vrienden, het was mij een genoegen. Ik heb u misschien nog al wat moeilijkheden hier en daar voor de voeten gegooid, trek u er niets van aan. Wát u ervan begrepen hebt, past bij u. Vergeet dan het andere. Goede avond.

Einde eerste deel.

26 juli 1988 tweede deel.

+ Houdt het denken op bij de dood?
 - Het stoffelijk denken wel, over blijft het geestelijk denken. Het geestelijk denken is een reeks herinneringen, die niet konsekwent en in tijdsorde zijn vastgelegd, maar in volgorde van belangrijkheid en dus je voorstellingsvermogen bepalen en daardoor je vermogen om te reageren op de wereld. En wat doe je daarmee? Leven! Als je ooit dood bent, zul je ontdekken dat je nog nooit zo levend bent geweest.

Maar als je een klein beetje mieze verwachtingen hebt ten aanzien van jezelf dan zit je wel in de misere tot je ontdekt dat het niet nodig is.
 + Wat bedoelt u met mieze verwachting?
 - Als je denkt van jezelf dat je toch wel veel gezondigd hebt, als ik daar nu maar geen straf voor krijg. Je hebt je straf eigenlijk al te pakken, als je daaraan vasthoudt. Maar als je denkt ach jongens, we gaan er gezellig op uit. We gaan eens kijken of alle heiligen klaar staan om Halleluja te roepen, want dat lukt toch nooit, je gaat gewoon eens kijken. Rustig worden, de hele rommel eens vergeten.

Dan sta je op een groene wei, weet je wel.

+ Maar je zult toch altijd wel dingen hebben waarvan je denkt, dat je ze anders had moeten doen.
 - Had moeten doen, maar die je niet anders gedaan hebt, accepteer gewoon wat je bent en wat je gedaan hebt en kijk dan rustig wat er verder van terecht komt.
 + Dat geestelijk denken is dat het hoger denken wat Alice Bailey bedoelt?
 - Waarschijnlijk wel ja. Omdat het hoger denken behoort tot de geest. En in feite de reactie-mogelijkheid is van de ziel. Het lage denken is een voedingskanaal voor de geest. Maar daar zit altijd een hele boel bezinsel in, dat blijft in de stof achter.
 + Wanneer gaat het denken over in schouwen?
 - Wanneer het stoffelijk denken uitgeschakeld is, dan ontstaat een totaalbeeld voor het ik in relatie tot zijn omgeving of zijn geestelijke waarde en dat wordt dan over het algemeen visueel uitgedrukt. Het is doodgewoon: met een plaatje kun je veel meer zeggen dan met een bladzijde geschreven tekst. Op die manier kun je dus eigenlijk oneindige hoeveelheden symbolen en werkelijkheden en mogelijkheden verwerken, gewoon in één belevingsbeeld. En daarom gebruik je het ook.

De visuele voorstelling blijkt in het hoger denken en dus ook in het schouwen in veel grotere mate aanwezig dan in het algemeen op aarde het geval is, waar de meeste mensen het woord-denken-kennen.

+ vraag over schouwen in verband met Rudolf Steiner.
 - Er is geen schouwen mogelijk dat niet vermengd is met het ik en wanneer het wordt uitgedrukt heeft het bovendien te maken met de aard en de stoffelijke denkwijze van de persoon in kwestie. Zodat wanneer je Steiner naast Swienenburg legt, beide hetzelfde schouwende, komen tot heel andere conclusies en omschrijvingen. Hoe kun je dit nu op waarheid toetsen? Het is een persoonlijke waarheid. Als zodanig is de waarheid van de ene persoon niet een volledige waarheid voor de ander.

Het schouwen zal nooit volledig waar zijn, maar het zal altijd voor anderen herkenbare stukjes waarheid bevatten.

+ Dus antroposofie is een levensvisie van betrekkelijke waarde?
 - Ja, antroposofie is een levensvisie, maar ernaast ook een visie op het kenvermogen van de mens. Antroposofie gaat uit, dat zegt het woord trouwens al van de mens, de kennis en de inhoud van de mens. En dat betekent dus dat daardoor de visie in zichzelf beperkt moet zijn. En als we dan nog komen tot interpretaties, krijgen we als vanzelf alweer een vervalsing zelfs van die werkelijkheid.

Het geestelijk denken ontstaat voor u in het algemeen pas op het ogenblik dat u in staat bent uw eigen denken stil te zetten. Dan blijkt het voor u over het algemeen een soort symbooldenken te zijn. Omdat datgene wat u dan wèznlijk in uw hoger denken bezit, in symbolen pleegt te worden uitgedrukt omdat het anders voor u niet te verwerken is.

+ Onverstaanbare vraag.

- Alle denken is een vorm van energie, maar u kunt het misschien beter zó zeggen: stoffelijk denken is gebaseerd op de doorlaatbaarheid van stoffelijke weefsels voor bepaalde impulsen. Terwijl geestelijk denken juist is het bestaan van verschillen in energie-gehalte tussen verschillende delen van het ik en het denken ontstaat door de uitwisseling tussen deze punten. Dus het is eigenlijk energie.

+ vraag over voorbeelden hiervan.

- Er zijn er zoveel die dat ten dele hebben gedaan. Dan kunnen we terug gaan tot de oudheid. Dan vinden we daar profeten bij voorbeeld die op hun manier het niet-zegbare] zeggen en we kunnen gaan naar de Grieken en naar de Romeinen. Voor een deel zijn het filosofen, voor een deel zijn het mystici. En ook deze, de man van Tiana bij voorbeeld, was inderdaad in staat om geestelijk bewust te zijn en te denken. Daardoor beheerste hij een groot gedeelte van de stoffelijke verschijnselen, die voor anderen niet bestonden. Vandaar dat hij kans zag om het ene ogenblik met een gebaar wat korrels wierook te gooien in Rome en zo vrij gesproken te zijn en later liep hij rustig met zijn leerlingen in Ostia te wandelen. Terwijl het in die tijd een aardige afstand was om af te leggen. *f10 minute n*

Appolonius werd hier bedoeld, ja. Hij verstond de mogelijkheid tot transport ook van zichzelf. Bestaat. Komt zelden voor, maar hij verstond nou toevallig dat kunstje ook.

+ Hoorde Plato ook bij die soort mensen thuis?

- Plato was een denker, dat wil zeggen dat zijn denken op stoffelijke regels gebaseerd was en zijn inzicht alleen een rol kon spelen voor zover ze in zijn wat ik toch zijn filosofisch-logische benaderingen zou willen noemen. Clotinus daarentegen heeft meer van een mysticus en komt dus tot een aantal verklaringen, die hij eigenlijk niet verklaren kan, maar die uit zijn schouwen voortkomen.

+ vraag over komende erupties en de eventuele gevolgen.

- Reacties van mensen, klimatologische veranderingen, maar dat dat komt dat wist u al. Mag ik u verwijzen naar onze lezingen uit 1959 en 1960 waarbij we hebben gezegd dat het jaar 1989 een zeer bijzonder jaar zou worden, met waarschijnlijk uiteindelijk zéér positieve ontwikkelingen.

+ vraag over een nieuw melkwegstelsel in verband met het voorgaande.

- Ja, het melkwegstelsel dat is over het algemeen het discussievormige rad met uitstekels, waarin uw zon toevallig ook gelegen is, zij het in één van de uitstekels. Zeer waarschijnlijk krijgen we dus een reeks natuurverschijnselen, die ongewoon zijn. Daarnaast zult u met t.v. en radio uitzendingen nog al eens wat last krijgen. De magnetische stormen zijn bovendien in staat hier en daar computers fantastisch goed in wanorde te brengen ook al denken we dat ze goed afgeschermd zijn en nu ja, dat kan allemaal leuke dingen ten gevolge hebben.

Het resultaat op de mensen is wel een grotere onzekerheid bij de regeringen en vooral bij de ambtelijke achtergronden van de regeringen, daardoor een grotere noodzaak tot het direct nemen van besluiten en dat zou kunnen voeren tot een verandering van relaties tussen verschillende landen. Het zou het begin kunnen zijn van de éénwording die -en nu grijp ik terug naar 1957, toen heb ik het ook al gezegd- zou voeren rond het jaar 1992 tot een intense en grotere samenwerking tussen de volkeren en daardoor continentale blokken, die dus onderling een evenwicht krijgen en die ook tot een soort productie-indeling komen, waardoor gelijktijdig

de internationale handelsoverheersing zoals die nu bestaat, in invloed aanmerkelijk terugloopt en de samenwerking van mensen een werkelijkheid wordt. Het heeft een ontzettende invloed op u, alleen u merkt het meestal niet omdat een mens die gewoon leeft in de alledaagse omstandigheden, zich wel voortdurend ergert over kleinigheden, maar zich niet realiseert welke grote veranderingen daar de oorzaak van zijn. Later terugziende zeg je: wat is er hier veel veranderd!

Verder verwijs ik u naar een lezing van '67 - '68, waarin wij erover gesproken hebben over de grote veranderingen, welke zich in de mentaliteit voltrokken en daarbij aanhaakte met onder andere de nozems en wat er verder allemaal bij te pas komt. We hebben gezegd dat dat eigenlijk een psychologische verandering is, die in de hele maatschappij doordringt en waarvan deze groep alleen de luidruchtige exponenten zijn. Toen hebben de mensen gezegd dat je ze zo hoog niet moet aanslaan, maar kijk eens wat er ondertussen gebeurt is.

+ Ik kan de grote groepen van nu niet bepaald bewonderen.

- Dat is ook heel begrijpelijk. Wat bewondert een mens? Datgene wat beantwoordt aan zijn eigen voorstellingsvermogen en zo een bevestiging is van zijn eigen inzichten. Maar bij een verandering van inzichten en dus een psychologische verandering wordt hij geconfronteerd met allerlei zaken, die hij zelf onaanvaardbaar vindt. Dat is al zo oud als de weg naar Rome, ouder zelfs, want ook in Rome heeft een zekere Publius Valerius een gegeven ogenblik geschreven over: de val der norman en der zedelijkheid bij de Romeinse jeugd.

Hij had het erover dat grote groepen jongeren de straat op gingen om niets vermoedende eenvoudige lijfeigenen, slaven en zelfs burgers af te ranselen en daarna al lachende te verdwijnen, hun slachtoffers achter te laten.

+ Heeft een hooggeplaatste persoon als Baba ook connectie met de broederschap?

- Weinig of niet. Dergelijke figuren zijn het brandpunt geworden van de behoefte tot een andere vorm van gemeenschappelijkheid. In de maatschappij heb je de behoefte om ergens deel van te zijn. Vroeger was dat mogelijk in een bedrijf, in een gemeenschap. Tegenwoordig is dat in steeds mindere mate het geval omdat al deze dingen op een exploitatie basis zijn gebracht. Nu is dus de mogelijkheid om ergens bij te horen, meer beperkt tot ideële en geestelijke bestrevingen.

Het resultaat is dat daardoor steeds meer groepen ontstaan, die een geestelijke basis hebben. Of dat nu de Jezuskinderen zijn bij wijze van spreken of de volgelingen van Saibaba of van iemand anders, doet weinig ter zake. Hier wordt gezocht naar innerlijke rust. Naar innerlijke mogelijkheid tot uitdrukking. En dat men daarvoor taal en methode gebruikt die op dit ogenblik nog niet zo aanvaardbaar zijn dat is niet zo belangrijk.

Honger wordt uitgedrukt en de honger zoekt naar verzadiging. Verzadiging is nooit te vinden in de leer zonder meer, maar wel in de gemeenschappelijkheid, dus de wederkerigheid van denken die tussen mensen ontstaat. En zo wordt langzaam maar zeker een decommercialisatie van het denken bereikt en als dát eenmaal bereikt wordt dan is ook de bewustwording van het denken aanmerkelijk hoger geworden.

+ vraag over macht achter verenigingen.

- Ja, die zit er altijd achter. Of je elkaar nu leert kennen in een hamburgertent of in een gelegenheid d'haute cuisine française dan zou je toch zeggen het gaat om het contact en de contactmogelijkheid. Deze contactmogelijkheid bestaat kerkelijk op het ogenblik in zeer geringe mate en ik weet, ofschoon men ook daar probeert het op te bouwen, maar vaak te veel op een sociale basis. Dergelijke groepen leren

elkaar als het ware aanvaarden en verdragen en kennen en komen daardóór meer tot een menselijke benadering van het leven, de naastenliefde, wat u allemaal wil. Zo brengen zij nieuwe waarden en nieuwe denkwijzen binnen in de maatschappij, die deze commercieel nog niet wil aanvaarden, maar gelijktijdig steeds met haar neus op de feiten wordt gedrukt en zo haar eigen bestrevingen moet gaan aanpassen. Aan de gemeenschap en niet meer aan het eigen ik. Anders gezegd: het egoïsme, dat op het ogenblik de drijfveer is van de hele maatschappij, ontvangt steeds meer altuïs-tische impulsen, waardoor het niet meer in staat is zijn egoïsme te handhaven zonder zijn ego respect te verliezen. Dit heeft niet nog direct te maken met de geschiedenis van die zon. Dit heeft te maken met de situatie die op het overgangstijdperk ontstaan is tussen het vissen- en het aquariustijdperk.

In deze periode begint dus de verandering, beginnen ondergronden die wel aanwezig zijn, zich op allerlei wijzen te uiten en er ontstaan dingen bij die later gecommercialiseerd worden. En daardoor weer iets van hun betekenis verliezen, denk aan Findhorn bij voorbeeld. Maar die toch een geestelijke vernieuwing hebben gebracht. En die die vernieuwing, trots alle commerciële nevenpraktijken, toch voor een deel blijven behouden. Ze gaan beseffen dat het niet de vorm is, maar de innerlijkheid waar het om gaat.

U zit niet meer in het vissentijdperk. Het overgangstijdperk is aangebroken in 1961, einde 1961. De volledige aquariusperiode is in feite pas rond 1999, maar de overheersing van de aquarius invloeden is ontstaan in 1985. U heeft het over 2020, maar dat is iets anders. Dan gaan we kijken op welk ogenblik ontstaat een stabiliseren. En dan komen we tot de conclusie na ongeveer dertigjaar, vanaf 1990 gerekend, ontstaat een stabilisatie van de nieuwe mentaliteit. Er kan een verandering van levenswijze en opvoeding ontstaan, al waarschijnlijk rond 2077 - 2080 zal dit zover invloed hebben gehad dat de aquarius werking ook een volledige zichtbaarheid verkrijgt.

Dan heb je ongeveer nog zevenhonderd jaar de tijd. Dan krijg je langzaam maar zeker andere tendenzen, maar die blijven nog ondergronds. Die blijven zich nog ongeveer tweehonderd jaar ontwikkelen, daarna komen ze aan de oppervlakte en ontstaat er een periode van bijna driehonderd jaar waarin dit dus zeer sterk tot uiting gaat komen en dan krijgen we een omwenteling vergelijkbaar met wat we op het ogenblik doormaken.

+ Zit er ook niet een geestelijke evolutie in?

- Evolutie is het denkbeeld van de mens die nog steeds van Darwin uitgaat en die één ding moet onthouden: het mooiste van Darwin is de Darwin tulp.

+ Vraag over de materie op aarde.

- Daarbij kunt u zich voorstellen dat ik mensen ga beïnvloeden of dat ik de timing van bestaande werkingen en gebeurtenissen kan veranderen. Ik kan dus een verschuiving in de tijd tot stand brengen, ik kan mensen beïnvloeden en wat stimuleren of afremmen. Ik kan daarnaast in enkele gevallen, want het vraagt een enorme ingreep, zuiver natuurlijke gebeurtenissen of invloed, veranderen in hun uitwerking. Laat ik het zo zeggen. Stelt u zich voor dat er een vulkaan op uitbarsten staat.

Wanneer die uitbarsting normaal plaats zou vinden dan zou denk ik, in de Verenigde Staten een enorme verwoesting ontstaan. Maar ik kan ook een zijkrater doen ontstaan, want daar is een zwakke steen. Normaal zou die worden afgedekt door de hoogkomende lava, terwijl de druk naar boven toe blijft bestaan. Maar al zouden er slechts tien stenen in vallen dan ontstaat een zijdelingse druk en de uitbarsting vindt zijdelings plaats. Door die zijdelingse uitbarsting wordt een gebied waar inderdaad afbranden hoogst noodzakelijk is, afgebrand. Maar het gebied dat nor-

maler wijze vruchtbaarheid nodig had, krijgt alleen de asregen, wat de vruchtbaarheid verhoogt, zondendal het te gelijkertijd te maken krijgt met de vernietiging, de stenenregen die bij een normale rechtstreekse uitbarsting het gevolg zouden zijn. De invloed die je daarvoor nodig hebt draagt ongeveer een druk gedurende twee milliseconden van ongeveer zeventwintig metaton denk ik voor dat kratertje waar ik het over had. Dat zou dus betekenen dat ...rest door hoest onverstaanbaar.

+ onverstaanbare vraag, iets over een aantal entiteiten.

- Ja, natuurlijk.

+ Wie maakt die beslissing dan om daar energie in te stoppen?

- Dat is afhankelijk van degeen die waarneemt en degeen die met het voorstel komt. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Wanneer zo'n voorstel wordt gedaan, ontstaat er een beeld van wat normaal zou gebeuren en wat zou moeten gebeuren. Die twee beelden zijn voor iedereen te ontvangen die erin geïnteresseerd is. Op grond daarvan zal iedereen zeggen dat hij vindt dat het gewoon moet gaan. Die doet dus niet mee. Een ander zegt: ik vind dat afwijkende beter, ik wil daar wel wat mee doen en als er nu voldoende bewuste zijn die zeggen: ik doe mee, dan heb je dus een forum waarmee je de nodige kracht kunt opwekken en dan gebeurt het. Eerst vond men het spuiten met insecticides goed, beseft men dan niet direct dat het nadelig is?

Dat komt omdat de meeste mensen niet het totaalbeeld hebben gezien. Een geest kan niet denken in de termen van een enkel product, maar kan alleen denken in de termen van een totaal natuurgemeenschap. Omdat hij met de gemeenschap verweven is, die levenskracht heeft een bepaald patroon, kun je het niet zonder meer vervangen door één deel ervan. Die zal dus niet tot zoiets komen, maar die zal altijd, het geheel overziende, tot de conclusie komen die in het geheel blijft passen. Je zou het misschien zó kunnen uitdrukken. De eenzijdige benadering van de mens brengt een eenzijdige verstoring van het ecologisch evenwicht. De benadering van een totaal ecologisch probleem echter betekent de mogelijkheid om een deel van het probleem of het geheel op te lossen.

+ Wat doen die entiteiten als zij het hiermee niet eens zijn?

- Dat komt heel zelden voor. Als je een groot respect hebt voor iemand die iets wil doen. Bij ons is daadloosheid eigenlijk eenvoudig je terugtrekken uit een probleemstelling. Als je een positieve oplossing hebt aan te bieden en je weet waarom, dan kun je die natuurlijk gebruiken, maar dan kun je ook overtuigen. En als je dat niet kunt, dan leg je je daarbij neer.

Bij ons is democratie niet van iemand moet uitmaken wat er moet gebeuren het is gewoon: wat kunnen wij tezamen wel of willen wij tezamen wel en wat willen wij tezamen niet. Als wij zeggen het niet te willen en anderen willen het wel dan zeggen wij: probeer het maar. Macht is bij ons niet belangrijk. Wilt u een machtsstrijd dan betekent dat dat u zou moeten isoleren. Elke machtsstrijd betekent het veroorzaken van een éénzijdige blindheid bij jezelf voor bepaalde facetten van het leven. Op het ogenblik dat je daarmee begint, sluit je je meteen af van een groot deel van het leven, je maakt je wereld te klein.

De konsekwenies daarvan voor het ik zijn dus te groot. Daarom gebeurt het praktisch niet. Als je het probeert dan ontdek je dat je ineens zoveel kwijt bent, dat je je eerst wel eens afvraagt hoe moet ik nu verder? En dan kom je tot de conclusie: hé, dat is toen gebeurd dus dat was voor mij niet juist.

+ vraag over de geldende periode in verband met de O.d.V.

- Dat is de periode, die nu bijna afgelopen is. Jezus is voor het Westen de belangrijkste waarheid- en lichtbrenger geweest, gedurende een periode van zeg maar eenentwintighonderd jaar, ongeveer van zijn geboorte af.

Daarna echter veranderen de waarden zodanig dat zijn waarheden niet meer bruikbaar zijn in die termen. Om een overgangsmogelijkheid te maken hebben we dus nu al het beeld van een wereldleraar en een wereldmeester gehad, die elk in de gebieden waarin dat belangrijk was, geprobeerd hebben om bepaalde denkwijzen te beïnvloeden en waarheden die toch Jezus ook verkondigd heeft, opnieuw aan de mensen voor te leggen.

Het heeft inderdaad hier en daar goede resultaten gehad, elders heeft het enorme weerstanden opgeroepen, maar dat is eigenlijk nooit te voorkomen. Daar, waar een waarheid wordt gebracht, zullen aldiegenen wiens eigen waarheid zich daarin niet terug kan vinden, die waarheid bestrijden, zelfs wanneer ze de juistheid ervan moeten erkennen.

+ vraag over parallellen tussen Jezus en Pythagoras.

- Nee, Pythagoras is degenen die de cosmische erkenning in feite omzette in leringen van harmonie, deze voor een deel herleidde tot mathematische grondstructuren, waaruit het totale scala van voor de mens belangrijke waarden en trillingen kan worden teruggevonden.

Jezus is degenen die de mens leert hoe hij innerlijk moet leven, denken en voelen en door de waarheid in zichzelf te beleven zonder dat deze verder geformuleerd hoeft te worden. De waarheid blijft altijd de waarheid, maar de manier waarop je de waarheid zegt, kan veranderd worden.

+ vraag over de wereld leraren, die reeds geweest zijn?

- Wij hebben in de tijd, dat zij hun werkzaamheden ten dele hadden afgebroken en dat dus publicatie mogelijk was een aantal lezingen erover gehouden met veel citaten over hetgeen ze hebben gezegd en zelfs enige omschrijving van hetgeen zij waren, al moesten we daar erg voorzichtig zijn.

Dat zult u terug kunnen vinden in het jaar 1970 ongeveer vanaf dat jaar in het werk van de Orde. Ik meen ook dat het is vastgelegd en omschreven. De leraar en deze Meester brengen enerzijds de sociale benadering, de leraar en de ideële benadering de Meester, van de vernieuwingen die onophoudelijk indringen op het geheel van de wereld. Beide zijn werkzaam geweest voornamelijk in het Oosten.

+ vraag over de periode afsluiting dit jaar van de O.d.V.

- Dat de uitingsmogelijkheden van de O.d.V. onder centrale leiding ophoudt, omdat de centrale leiding zich bezig gaat houden met andere, vaak inspiratieve maar ook anderszins zeer belangrijke aspecten van de menselijke ontwikkelingen in de nabije toekomst en zich moet voorbereiden op een bepaalde reeks grote veranderingen, die aanstaande zijn.

Dat betekent dus dat we gewoon met mediamiek werk door kunnen gaan, maar dat het niet meer in feite O d.V. is zonder meer. Het zijn nog steeds entiteiten die met een bepaald medium willen werken en die ook tot de O.d.V. behoren, maar die, laten we het zó zeggen, het doen als vrije tijdsbesteding en niet meer als deel van een taak die ze op zich hebben genomen.

+ vraag over het verder gaan van onze groep.

- Het gaat hierom. O.d.V. is een structuur en die structuur is in Nederland ongeveer zeventig jaar werkzaam geweest. Deze structuur houdt nu op als zodanig te bestaan en wordt vervangen door een nieuwe structurele opzet, waarbij andere aspecten komen en heel waarschijnlijk om verwarring te voorkomen de naam O.d.V. tijdelijk minder zal worden genoemd.

De beginselen van de O.d.V. blijven bestaan, we blijven in de geest vanuit die beginselen verder werken, maar ze gaan niet meer die beginselen uitdragen. Ze gaan daarentegen proberen andere dingen te doen die voor de mensen op aarde belangrijker zijn en wanneer ze daarnaast tijd over

hebben en dit willen, kunnen zij ten aanzien van die veranderingen en allerlei processen nog eventueel via een medium ook toespraken houden, maar de tijd dat woorden alleen het konden doen zijn, wat de gehele Orde betreft dus eigenlijk voorbij. We zijn een klein beetje Feienoord aan het worden, geen woorden, maar daden.

- Hoe gaan wij hier nu verder?

- Zoals u gedaan hebt, tenzij u geen medium meer hebt. Dan zegt u tegen uzelf en tegen elkaar dat u nog wel eens een keer wilt samen komen en praten of u gaat gezamenlijk mediteren erover bij voorbeeld over de grondbeginselen die de Orde ons toch een klein beetje heeft bijgebracht en we proberen met onze geestelijke krachten en onze andere krachten de mensen te helpen om dus evenwicht te behouden en nieuw evenwicht te vinden.

En als dat gebeurt dan krijgen we de andere fase van het werk van de Orde. Dan krijgen we het inspiratief werken van de Orde, waarbij dus ook dergelijke pogingen weer geleid worden. Maar dus niet meer in de vorm van verenigingsverband of dergelijke.

+ Kunnen wij inspelen op uw veranderd werk straks?

- Ja, of ik dat ga doen is de grote vraag, want ik wil ook graag weten wat zij van plan zijn vóór ik besluit of ik al of niet meewerk. Dat geldt voor alle anderen natuurlijk ook. Maar het is duidelijk, we moeten nu een beeld kunnen krijgen waardoor de onevenwichtigheid in de mensen en vooral de hopeloosheid die bij veel mensen bestaat, kan worden verdreven of tijdelijk kan worden opgevangen.

Dat zullen we dus proberen te doen door krachten uit te stralen onder meer. En wanneer u daar deel aan wilt hebben en u mediteert in die zin dan geeft u als het ware uw eigen wezen en krachten aan ons en omgekeerd wanneer u in een situatie bent waarin u wat doen kunt, dan krijgt u waarschijnlijk van ons de krachten om het te doen.

+ Opmerking over de voor ons veel grotere moeilijkheid voor ons aldus.

- Dat ben ik direct met u eens, want onthoudt u één ding. Alle woorden die de Orde heeft gesproken en dat zijn er heel wat geweest in al die tijd, uiteindelijk toch steeds ten doel hebben gehad dat innerlijke gevoel toch steeds benaderbaar en bruikbaar te maken. We hebben dus doodgewoon gezegd dat we een werk volbracht hebben, we hebben een hoop benaderingen gegeven. Misschien dat we sommige mensen, wetenschappelijk of anderszins tegen de haren in hebben gestreken, we hebben aan de andere kant inzichten gegeven niet alleen in geestelijke zaken maar wel degelijk ook in wereldse zaken en gebeuren in economie en allerlei andere dingen zijn.

We hebben daarmee het werk gedaan van een soort volksuniversiteit die het gebruik van geestelijke krachten mogelijk moet maken. En nu komt er een tijd waarin we zeggen dat je met dit werk niet meer verder kunt gaan. Als we weer opnieuw moeten beginnen dan duurt het een tijd eer we een nieuw medium voldoende ontwikkeld hebben, punt één. Punt twee: is dat een medium dat in zijn ontwikkeling voor ons voortdurend de volledige bruikbaarheid behoudt of contra en dan: wat kunnen wij daarmee bereiken?

In de tijd waarin we werkten ging het om kleine groepen, die eigenlijk door hun gedachtenconcentratie en uitstraling het onbewuste van hun

omgeving en van hele grote gebieden zelfs konden beïnvloeden. Nu op het ogenblik is die beïnvloeding niet haalbaar meer op een vruchtdragende wijze en is het dus ook niet meer zo nodig om dergelijke groepen in stand te houden. Wanneer dergelijke groepen zelfstandig ontstaan, komen ze geestelijk in een verband terecht dat veel sterker is dan zuiver verbaal ooit tot stand gebracht werd. En willen de mensen het niet, nou ja, laat ze hun weg gaan, ze hebben een achtergrond

gekregen en met die achtergrond zullen ze ongetwijfeld *meer* kunnen bereiken innerlijk voor zichzelf en vanuit zichzelf voor anderen dan zonder ons het geval zou zijn.

+ Een vraag over gestelde vragen.

- Er zijn vragen geweest waarvan ik denk dat het misschien beter geweest was als ze wel gesteld waren. Bij voorbeeld: de mens had eens moeten vragen: wát is mijn ik eigenlijk? En, we hebben er een heleboel lezingen aan gewijd, maar niemand is zóver gekomen dat hij zich is gaan afvragen Als dat ik nu uit zoveel afdelingen bestaat, wat is dan eigenlijk de factor die het tot een éénheid maakt? Buiten de ziel, buiten het beginsel dus? Er moet toch iets anders zijn. En dan zult u ontdekken dat we dergelijke onderwerpen zèlf hebben aangesneden, zijdelings hebben aangesneden in vele gevallen, maar dat de mensen daarover geen spontane vragen stelden.

+ Is het te nieuw voor ons?

- Nee, maar de antwoorden zouden te lastig zijn geweest denk ik. Onbewust van... laten we daar maar niet aankomen, want het zou zeer kunnen doen.

+ Allerlei verwarde vragen en opmerkingen. - Wat voor ons belangrijk is natuurlijk, we hebben nu nog maar een paar maanden waarin we regelrecht contact kunnen krijgen. Wij hebben veel onzin gevraagd waarschijnlijk. Het is mogelijk dat men van de andere kant zegt: hadden we dat nog maar kunnen vertellen, dat kan voor ons ontzettend belangrijk zijn.

- Nee, nee. Alles is eigenlijk belangrijk. Veel dingen die onzin lijken zijn belangrijk omdat ze duidelijk maken hoe bij de schijn van onzin een andere werkelijkheid om de hoek komt kijken dan die welke de mens pleegt te kennen. Maar ik zal het heel kort zeggen. De verbindende waarden van het ik is een bewustzijn waaruit het geheel van de ervaringen alleen die ervaringen worden getrokken, welke op elk niveau van bestaan gelijkwaardig hanteerbaar zijn. Een hanteerbaarheid is een waarheid, die in alle sferen geldt en is als zodanig onveranderlijk tot opgaan in het geheel, waardoor je een deel van het bewustzijn kunt benaderen.

Laat ik het zó zeggen. Uit het geheel van uw ervaringen en de kennis die u op prijs hebt gesteld, blijft veel minder over dan van uw jaarinkomen nadat u alle belastingen hebt betaald. Als u daar tien procent van overhoudt als eeuwige waarheid, is het erg veel. Maar die eeuwige waarheid is dan wel toepasselijk in elk bestaan of vlak van bestaan waar u ooit maar u bewust wordt. Als zodanig is dat een waarde die onvergelijkkelijk kostbaar is eigenlijk. Juist omdat ze je altijd helpt.

Het is een soort kennis nemen van iets dat anders wel als een soort bewustzijn of onderbewustzijn aanwezig blijft, maar het het ego niet mogelijk maakt bewust keuze te doen en daardoor aan een schijn van toevalligheden worden overgelaten. Onthoudt u één ding: het woord jammer komt van jammeren. En jammeren doet niet degen die een einde maakt, maar degen die het betreurt.

Ik zou willen zeggen we hebben al behoorlijk wat diepzinnigheden behandeld. Ook met mijn antwoorden, ik heb geprobeerd de kern hier en daar toch wel aardig te raken. De enige kern die ik niet raken kan, is de kern die in uzelf leeft. De enige, die deze kan raken bent uzelf. Omdat het raken van een innerlijke waarheid een gevoelsmatige erkenning is, welke tot uiting komt in een veranderde aanschouwing van de

wereld waarin u leeft en van jezelf waarschijnlijk ook. En ik hoop dat u die processen zult doormaken, maar we blijven voorlopig nog bij het gebruikelijke. Er is nog één ding, dat wou ik even kwijt zijn.

Er is daarnet zo gezegd van nog een paar maanden, u hebt nog een verenigingsjaar, zij het een wat kort verenigingsjaar, waarin de Orde nog de verantwoording voor het geheel van de lezing op zich neemt. Dat wil

zeggen,

dat u ook ná januari op de officiële data ongeveer dus tch nog leiding ontvangt. En ik wil u daar nog bij zeggen dat degeen die deze leiding voorlopig blijft behouden ondanks alles Altheus zal zijn, want dat is ook besloten. Altheus is degeen die ook altijd de voorwoorden schrijft voor het begin van het Nieuwjaar. Altheus is dus eigenlijk één van de hogere leiders die besloten heeft dat alle aangegane verplichtingen niet alleen hier, maar ook in alle andere landen volledig moeten worden afgewerkt omdat dergelijke verplichtingen vaak zijn aangegaan vóór het ook voor ons onverwacht komende besluit om de werkwijze geheel te veranderen dus was genomen. En als de geest niet betrouwbaar is, wie moet het dan wel zijn?

+ vraag over de Witte Broederschap.

De Witte Broederschap heeft de verandering ongetwijfeld juichend goedgekeurd, want dat wilden ze al een hele tijd. Wij wilden het alleen nog niet, maar nu gezien die laatste Weesac en al wat daarmee samen komt en de interpretaties daarvan die we uiteen hebben gekregen en die daarvan weer het gevolg zijn geweest, is dit besluit dus ook bij de Orde genomen. Maar zegt de Orde, wanneer ik iets beloof, dan moet ik het ook doen. En wij hebben beloofd om een aantal bijeenkomsten te houden en te zorgen dat daar de spreker onder onze controle komt, blijft bestaan. Dat zullen we dus doen. Maar, zeggen we erbij: de naam Orde der Verdraagzamen als basis voor dit geheel zal dan niet meer gebruikt worden door ons.

Goed, dan weet u dat ook allemaal, ik blijf ook door kwebbelen, hoor. U ziet dat de geest heeft nog veel met de mens gemeen, hè? Of u nu naar mij kijkt of naar uzelf, de verschillen zijn niet zo groot. Zullen we eindigen met een korte improvisatie?

Tevredenheid, zelfbeheersing, ik, God.

Als ik God in mijzelf erken, vervult mij een tevredenheid en is de zelfbeheersing niet een streven maar een feit dat voor u uit de God die in mij leeft

Dat is nog waar ook. Men spreekt mij van God, van oneindigheden Ontvlucht men niet daardoor het oneindige bestaan, omdat men van de noden van het heden dat men moet ondergaan en voor zichzelf niet dragen kan

zo dat ontevredenheid de mens in feit tot het scheppen van steeds meer Goden drijft? Als ik zoek naar een werkelijkheid, in mijzelf wil treden dan behoef ik niet mijzelve meer tot een aanvaarding te overreden wat mijn Schepper wil en wat mijn Schepper is en wat mij wèl gegeven wordt en wat mij als gemis te dragen toch is opgelegd, dan vind ik in mijzelf nog slechts het recht tot zijn.

En vrede, die zo uit mijzelve bloeit, tevredenheid die in mij groeit totdat ze het hele Zijn omvat en ik uiteindelijk zeggen kan: bestaan is zeker, is mijn kracht. Al het andere wat ik onderga, is waan die lang vergaan zal zijn terwijl mijn Zijn nog voortbestaat en uit zichzelf krachten put van ene werkelijkheid die ik nu niet vinden kan. Waarom trent ik nu

mijzelve nog misleid, omdat ik in mijzelf nog niet aanvaarden kan: het weten omtrent zijn, de noodzaak van de macht en kracht die in mij zijn gelegen en zo tevreden voort kan gaan op mij gegeven wegen.

Maar eens, eens blust in mij de tijd en zal ik God, zoals het heet dit Al, dat alomvattend ooit bestaat, diep in mijzelve ondergaan en deel zijn. Al wat is geweest en wat nog zal bestaan vloeit samen tot het ene Zijn. En waar ik mijzelve nu dan wijs aan al wat mij deel geworden is, ken ik tevredenheid bij het verder voortbestaan.

En als mijn ik de vruchten van het Zijn beleeft en ben en toch niet meer het alles ondergaat.

Misschien kunt u het daarmee doen. Je moet er maar wat van maken als je zo een paar woorden krijgt. Goeden avond.

